

til at gaa vel haardt ud over visse smaa Erhvervsindtægter, og dette gælder navnlig, naar man — som efter nærværende Forslag — først kan forhøje disse Indtægter efter Kilde og derefter anvende Ligningsprocenten. Man gik i Skattekommissionen ud fra, at Forholdet mellem Skatteprocent og Ligningsprocent vilde være som 2 : 3, Skatteprocenten 2, og Ligningsprocenten 3. Det vil altsaa betyde en Forhøjelse med omtrent 50 pCt. Jeg har gaaet det efter paa Grundlag af de Oplysninger om Skatteprocenten, vi have faaet for et foregaaende Aar, og er kommen til det Resultat, at det nogenlunde passer. Det bliver i hvert Tilfælde stærkt henimod 50 pCt. Dog gælder det slet ikke for Landkommunernes Vedkommende. Der er i mange Tilfælde Skatteprocent og Ligningsprocent lige store, i endnu flere Tilfælde Ligningsprocenten lavere end Skatteprocenten. Naar det er blevet optaget i Forslaget og vedtaget i det andet Ting, at man skal bruge Ligningsprocenten i Stedet for Skatteprocenten, betyder det et ikke ubetydeligt Plus for Erhvervskommunen — altsaa i dette Tilfælde hovedsagelig for Købstæderne. Men Købstædernes Fordringer gik endnu betydelig videre, de ønskede tillige at faa Lov til at forhøje disse Indkomster efter Lejlighed, altsaa med indtil 35 pCt., og naar den ærede sidste Taler klagede over, at der her er optaget Bestemmelser om Kildeartstillæg, og gjorde gældende, at det vilde ikke være retfærdigt, for det var noget, den vedkommende Ligningsmyndighed ikke kunde bedømme, tror jeg, det beror paa en Misforstaaelse. Dersom der var Tale om at forhøje eller nedsætte efter Skøn, kunde man med Rette gøre gældende, at det kan man ikke i den Kommune, hvori Manden ikke bor, og som maaske ligger langt fra hans Bopæl. Kildeartstillæg derimod er en ganske simpel Udregning; man faar at vide, hvorfra Indtægten stammer, og udregner derefter procentvis, hvor meget der skal lægges til. Den nævnte Fordring fra Købstæderne er altsaa ikke efterkommet. Jeg har heller ikke kunnet slutte mig til den, da jeg mener, den gik for vidt.

Samtidig med dette har man søgt at drage en Del flere ind under den mellemkommunale Beskatning end tidligere, og dette er ogsaa vedtaget i Folketinget. Men der er rigtignok sket en meget betydelig Forringelse af det Udbytte, Købstæderne kunne vente sig af denne Bestemmelse, idet det er fastsat, at for det første gælder det kun for de Personers Vedkommende, som have over 2,500 Kr. Den, som bor i

en By og har sit Erhverv eller sit Arbejde i en anden By, kommer ikke med, med mindre han har mindst 2,500 Kr. i Indtægt. Dette fandtes ogsaa i Forslaget og var ogsaa indstillet af Kommissionen. Men dertil er kommet den Bestemmelse, at det kun er den Indtægt, som overstiger 2,500 Kr., som overhovedet kan være Genstand for mellemkommunal Beskatning. Derved bliver en Del af dem, Byen ellers kunde have faaet nogen Skat af, undtagen. Jeg tænker navnlig paa saadanne unge Mennesker, som ere ansatte i en Forretning, men bo i Nabo-kommunen. Saadanne unge Mennesker, som ofte nu om Dage faa god Løn og ikke have Familie at forsørge, kunne nok betale nogen Skat. Men siger man, at af de 2,500 Kr. faar Byen ingen Skat, men kun af det overskydende, vil den Skat ikke fylde meget. Der er for Resten ogsaa her en sproglig Ubehjælpssomhed, idet man siger, at det gælder kun for dem, der have mindst 2,500 Kr., men i den bagefter indskudte Sætning siger man, at den, der har 2,500 Kr., skal ikke betale, det er kun den, der har derover. Det er ikke noget af større Betydning, men det ser sært ud, at man siger det ene i den ene Sætning og derefter noget derfra afvigende i den paafølgende Sætning. Derimod har man foretaget en lille Ændring i Favør af Byerne — naar jeg siger Byerne, mener jeg Erhvervskommunen, men det er i Almindelighed i dette Forhold Købstæderne. Det hedder nemlig i Regeringsforslaget og ogsaa i Kommissionsforslaget, at de, der ere Medlemmer af Bestyrelser, Repræsentantskab eller lignende for nogen i en anden Kommune stedfindende Erhvervsvirksomhed eller anden privat Virksomhed, komme ogsaa ind under denne Beskatning, men i Regeringsforslaget vare disse Personer mellem dem, som der ikke kunde tages Hensyn til, medmindre denne Indtægt oversteg 2,500 Kr. Jeg sætter nu, at der i en By ligger en Sparekasse, og at der er nogle Repræsentanter i den, som bo paa Landet, og at de faa en vis Løn for deres Arbejde for Sparekassen. Saa vilde Lønnen, hvis den ikke oversteg 2,500 Kr., efter Regeringsforslaget ikke kunne komme i Betragtning. Nu derimod ere disse Bestyrelses- og Repræsentantskabsmedlemmer blevne flyttede om i Forslaget, saaledes at den Indtægt, de som saadanne have, under alle Omstændigheder kan drages ind under den mellemkommunale Beskatning, enten den er stor eller lille.

Hermed har jeg berørt de væsentligere Punkter i Lovforslaget, og jeg for